

Wenne rahwa tark kawatulus ja Petsenegi rahwa tuim ja rummal meel.

Wenne rahvast woib ülle üldes keige en-
namist sest ärrätunda, et nemmad keige asja
peäl usfinad ja warmad on. Neid woib ses
párrast keige id peäle panna ja pruifi; sepárs-
rast on nemmad igga hádda sees ilma karts-
matta, jo kui neil niisas ká teawad nem-
mad kohhe mistehha, ja miis nou tullep
piddada. Zubba nenda kulus fanna, ni hos
(so árra karda! epolle wiggagi!) tunnistab
selgest, et neil nisuggune usfin ja wahwas
meel on, nemmad leidwad iggal ajal parra-
jat ja head nou, háddast árra peásta, ehk

mis neile raske on, mis neid seggab, eest
árra sáta; seni kui monni mu innimenne
hirmo ja abhastusse párrast ei tea, mis
tehha ehk játta. Wenne rahwa aja rama-
tude seest leitakse ka et sesinnane meel jo
wannast wenne rahwa, párrandus ja lotud
meel olnud.

Se usfin meel on neid saggedast keige
raskemast háddast, mis jo silmadega náhha
olli, árra peástnud, ja peale suurt tullo
waenlastest tonud: agga sedda terrawat ja
usfinat meelt epolle kúl ial ni hásti ja ni
róõmsa wisiga katsitud, kui sel ajal, kui
Petsenegi rahwas Pelgorodi linna omma soa-
wáega finni pannid.

Wenne Suur würst Madimir olli sel puh-
kul omma soa wáega Tsudi rahwa wasto-
walja láinud. Dse sel kórral tullid Petsen-
negi rahwas linna alla ja pannid tedda üm-
berringi kinui. Linna rahwal, kinnipannes
missse wasto hopis walmistamatta olles, tullis
pea aego tühhi ja pudus keigist asjust kátte,